

То бѣше отистиниѣ Петръ, кой ся върна като издирихъ съ Желя кырвана.

— Какво направихте, Петре, усмыхнатъ попыта Василъ.

— Сичко ся свърши хубаво, бать Василе, саль тукъ близичко ся срѣшнахъ съ одного си, дѣто мя бая поуплаши.

— Хж, то е былъ Алій, Петре!

— Не знамъ Алій ли бѣше, ама, като туку мя видя, той ся сниши край плѣта до единъ подпоръ. Азъ намыслихъ да ся върна; нѣ и отзадъ, кой знаеше кого щѣхъ пакъ да срѣщнѣ. Туку ударихъ и заминахъ прѣдъ него ушъ че не го виждамъ. Додохъ до нашъ-тѣ вратчѣ, а той сѣ стоеше, менъ мя до страха да неглѣда за мене; азъ заминахъ на горѣ и ся поскрыхъ да видѣмъ що ще да прави. Той, като видѣ, че ся скрыхъ, стана и бържешкомъ замина на долу. Тогасъ ся азъ усѣтихъ че и той ся е крылъ и боялъ отъ мене, както и азъ отъ него.

Дядо Димо не можа да ся стърпи и засмѣся, за тѣхъ случка; нѣ той пакъ похвали Петра, че ся показалъ юнашки да замине.

— Е! какво направихте, попыта най сѣтнѣ Василъ.

— Сичко е на добро бать Василе. Татаритѣ не минали още горѣ-тѣ, тѣ сѣ близо, около кам-